

Sygn. akt II CSK 146/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa K. W.

przeciwko P. [...] z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód K. W. złożył do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 września 2012 r.

W skardze z dnia 21 stycznia 2013 r. powód wnioskował o przyjęcie tej skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c. jednak całkowicie pominął uzasadnienie wniosku. Uzupełniając braki skargi na wezwanie Sądu Apelacyjnego skarżący dołączył uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując w nim na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego związanego z problemem skutków prawomocnego rozstrzygnięcia procesu co do części roszczenia i podkreślając rozbieżność orzecznictwa w zakresie skutków prawomocnego uznania wierzytelności w postępowaniu upadłościowym.

W odpowiedzi na skargę pozwana domagała się odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Co prawda skarżący w pierwotnie złożonym wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał wszystkie możliwe przesłanki przyjęcia skargi i podstawę taką ponowił w piśmie stanowiącym uzupełnienie braków skargi kasacyjnej, jednak uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej ostatecznie odnosi się tylko do dwóch przesłanek tj. do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz do rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W tej sytuacji przy braku uzasadnienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należało pominąć rozważania w tym zakresie. Sąd Najwyższy nie dostrzegł także z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia wymaga wykazania na czym polega „istotność” zagadnienia prawnego i z jakich względów istnieje potrzeba jego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.).

W orzecznictwie jednoznacznie przyjmuje się, że istotne zagadnienie prawne musi być zagadnieniem nowym do tej pory nierozstrzygniętym w orzecznictwie i doktrynie, a jego wyjaśnienie powinno mieć znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2009 r., II CSK 29/09, niepubl.).

Strona składająca skargę kasacyjną i opierająca wniosek o przyjęcie tej skargi do rozpoznania na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego powinna zagadnienie to właściwie sformułować z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, wskazać argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazać, że zagadnienie to jest istotne, a jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia konkretnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 180/07, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., sygn. akt V CSK 3/05, niepubl.).

Skarżący nie uczynił zadość wskazanym wyżej wymogom. Poza tym Istotna kwestia materialnych skutków prawomocnego orzeczenia, uregulowana w art. 365 k.p.c., była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2009 r., III CZP 97/09, publ. w OSNC 2010/6/88, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 89/05, publ. w OSNC 2007/1/15, OSP 2007/6/66, Biul.SN 2006/6/8, M. Prawn. 2007/10/567).

Odnosząc się do powołanej przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie, należy zaznaczyć, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził już swój pogląd w danej kwestii we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności do uzasadniające zmianę tego poglądu

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, niepubl.).

Skarżący wskazując na „kwalifikowaną rozbieżność w orzecznictwie” przedstawił w zasadzie tylko jedno orzeczenie Sądu Najwyższego, które zapadło w poprzednim stanie prawnym i dotyczyło skutków prawomocnego uznania wierzytelności przysługujących wobec upadłego. Na gruncie obecnie obowiązującego stanu prawnego do tej kwestii odniósł się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 września 2007 r. (II CNP 133/07, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1,2,3 i 4 k.p.c. *a contrario* orzeczono jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł w punkcie 2 sentencji postanowienia na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., Nr 490) zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2717 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia fachowego pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym oraz zwrotu uiszczonej w kwocie 17 zł opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa.